

—Κάλλιο γάιδαρος στο Κελαμάκι, παρά γεμιστής!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΣΜΗ

ΦΕΥΓΕΙ Ο ΔΟΥΗΣ!...

(Γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»)

Ήταν καλὸ παιδί.

Γιὰ νὰ λέμε δηλαδὴ τὴν ἀλήθεια, ἦταν κάτι τι σὺν οὐδέν, δὲν εἶχε καμιά θέλησι δική του, δὲν εἶχε δεῖξει ποτὲ ἐνδιαφέρον γιὰ τίποτε. Δὲν εἶχε ἀκουστῆ ποτὲ νὰ μαλώσῃ μὲ κανένα.

Μὰ τί νὰ τὴν κάμῃς αὐτὴ τὴν καλωσύνη, ἀφοῦ δὲν εἶχε δουλέψει ποτὲ στὰ χωράφια ποῦ τοῦ εἶχε ἀφήσει ὁ μακαρτὴς ὁ πατέρας του;

Ἡ μάνα του ἡ Ρουμπίνα, ποῦ εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Κιουραβώ, ἐκόνταζε ὅλες τὶς δουλειὲς καὶ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῶν χωραφιών, γιὰ νὰ προλαβαίνει νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ χρειζόμενα γιὰ τὸ σπιτί.

Ὁ Λούης δὲν ἐδούλευε ποτέ. Ἐπαίρνε τὴν ἀξίνη κι' ἐπήγαινε στὸ χωράφι, μὰ τὴν ἔφερνε πίσω χωρὶς νὰ τὴν μεταχειριστῆ κάθολο. Περνοῦσε πῆ μέρα του ξεπλωμένους κάτω ἀπὸ κάποιο φέντρο ἢ κυνηγῶνας κάποια φωλιὰ πουλιῶν καὶ ἐγύριζε τὸ θράβυ στὸ σπιτί γιὰ νὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῆ.

Ήταν πάντοτε σὺν ἀσηρημένος. Ἡ ἀπόλαυσις του ἦταν νὰ μὲν μοναχὸς καὶ νὰ χαζεύῃ πότε κατὰ τὴ θάλασσα, πότε κατὰ τοὺς κάμπους, πότε κατὰ τὰ θουὰ. Δουλεῖα δὲν ἔβαζε ποτέ στὸ νοῦ του, μὰ ὅτε καὶ μαράζι τὸν ἔπιασε ποτὲ γιὰ τίποτε.

Ἡ μάνα του ὅμως, ἡ γρηὰ Ρουμπίνα, τὸ φουσοῦσε καὶ δὲν ἐκρόννε. Δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ καταντία τοῦ γιοῦ της.

—Ὀλόκληρο παλληκάρι, τοῦλεγε, δεμένος ἀντρας πειά, καὶ δὲν ἀξιώθηκες νὰ φέρῃς τουλάχιστον μιὰ ἀγκαλιὰ ξύλα στὸ σπιτί σου γιὰ τὸ μαζέρεμά σου.

Αὐτὸς ὅμως δὲν πρόσεχε στὰ λόγια τῆς μάνας του.

Μιὰ μέρα, ἡ Ρουμπίνα, στενοχωρημένη ἀπὸ τὴ δυστυχία της δὲν κρατήθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

—Μά, καθύμνε Λούη, δὲν ἔχεις αἷμα μέσα σου;

—Καὶ τί θεὸς νὰ κάμω;

—Νὰ δουλέψῃς, νὰ ξενητευτῆς καὶ σὺ, ὅπως ξενητευόταν ὅλα τὰ παιδιὰ καὶ κάνουν διὸς καὶ στυλῶνουν τὰ σπιτία τους καὶ παντρεύουν τὶς ἀδελφές του.

Ὁ Λούης τ' ἄκουσε μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια κι' ἐφυγε γιὰ τὸ χωράφι, γιὰ νὰ γυρίσῃ τὸ θράβυ, μὰ φάῃ καὶ νὰ κοιμηθῆ. Δὲν ἐγύρισε ὅμως ὅπως τὶς ἄλλες φορές. Κρατοῦσε τώρα ἕνα μεγάλο καλάμι, πετοιά κι' ἀγκίστρια.

—Τί θὰ τὰ κάμῃς αὐτὰ; τὸν ρώτησε ἡ μάνα του.

—Θὰ γίνω ψαράς.

Κι' ἀπὸ τ' ἄλλα προινὰ ὁ Λούης πῆβαινε στὴ θάλασσα μὲ τὸ καλάμι του, ἐμάζεψε

κοχλία γιὰ δόλωμα κι' ἐψάρευε. Τὸ θράβυ ἐγυρνοῦσε μὲ μερικὰ περκόχανα, μὲ κανένα σκάρο, μὲ καμιά πραινιάλα, κι' ἔτσι εἶχε πειὰ τὴν ἰδέα, ὅτι κάτι ἔφερνε στὸ σπιτί του. Ἄρχισε μάλιστα νὰ εἶνε καὶ περήφανος γιὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτό κι' ἔλεγε στὴ μάνα του:

—Κουβαλῶ καὶ τρώμε!...

***

Ἡ μάνα του ἐμαγεῖρε τὰ ψάρια, δὲν ἔλεγε κανένα παράπονο μὰ δὲν ἦταν κι' εὐχαριστήμνη. Μιὰ φορὰ ὅμως ποῦ ἀρχισε ὁ γιοῦς της νὰ φέρῃ κάτι στὸ σπιτί του, ἀρχισε κι' αὐτὴ κατὰ νὰ ἐλπίζῃ. Καὶ τοῦλεγε πάντα γιὰ τὰ καλὰ τῆς ξενητείας.

Ὁ Λούης, πηγαίνοντας ταχτικά στὴ θάλασσα, ἔβλεπε κατὰ κατὰ καράβια ποῦ ἐταξείδευαν κι' ἀρχισε νὰ νοιώθῃ κάτι τι, σὺν ἔρεξιν νὰ γίνῃ κι' αὐτὸς θαλασσινός.

Ἐκεῖ στὸν κάθο ποῦ ψάρευε ἄμα ἔβλεπε θαλασσινούς νὰ θγαίνουν, τοὺς πηλοῖαζε, ἔπιανε φιλιὰ κουβέτα μαζί τους, ρωτοῦσε πὼς τὰ περνοῦν στὴ θάλασσα κι' ἀκούγε τὶς ἱστορίες τους κι' εὐλόθεια, ὅλος αὐτιά καὶ τοὺς καμάρωνε καὶ τοὺς ἔζηλε. Ἦθελε πειὰ νὰ γίνῃ θαλασσινός. Ἐστριφογύριζε μέσα στὸ φτωχὸ μυαλό του αὐτὴ ἡ λαχτάρια κάμπουσαν καιρὸ, ὅσο ποῦ ἕνα θράβυ, γυρνώντας στὸ σπιτί μὲ τὸ καλάμι καὶ μὲ τὰ ψάρια, σταμάτησε μπροστὰ στὴ μητέρα του καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸνο ποῦ ἔδειχνε τὴν ὀριστική του ἀπόφασι:

—Θὰ πάω κι' ἐγώ, μάνα, μὲ τὰ καράβια!

Ἡ γρηὰ Ρουμπίνα ἐκόντησε νὰ σαστίσῃ ἀπὸ τὴ γαρά της, πῆρε μιὰ μεγάλη ἀναπνοὴ ἀνακουφισέως κι' εἶπε στὴν κόρη της:

—Κιουραβώ μου, δούλευε καὶ σὺ, νὰ τὸν ἐτοιμάσουμε, νὰ τὸν ντύσουμε, νῆχη τὶς ἀλλαγίες του στὰ καράβια, ποῦ θὰ δουλεύῃ.

Κι' ἡ θυὸ γυναικὲς ἔβαλαν τὰ δυνάτὰ τους, γιὰ νὰ τὸν ἐτοιμάσουν καὶ νὰ τὰ καταφέρουν πὸ γρήγορα.

Ὁ Λούης τώρα εἶχε μισὴ δεκάδα κάλτες μάλλινες, ἐπειδὴ οἱ γεμιστῆδες πατοῦνε στὰ νερά, εἶχε τρεῖς φανέλλες μάλλινες, εἶχε ὅτι τοῦ χρειζότανε γιὰ τὴν καινούργια ζωὴ, ποῦ τὴ διάλεξε ἔτσι, σὺν ἀπὸ Θεοῦ φώτισιν. Κι' ὅσο ἔβλεπε αὐτὴ τὴν ἐτοιμασία, δὲν πῆβαινε πειὰ στὸ χωράφι, ἐπειδὴ ἐπίστευε κι' ὁ ἔθιος, πὼς εἶνε θαλασσινός. Ὁ καθημερινός του περίπατος τώρα ἦταν πτὴ θάλασσα. Ἐμπαινε στὶς θάλακας, τραβοῦσε κουβί, ἔβλεπε πρῶμτῶτες. Κι' ἔταν τὸν ρωτοῦσαν οἱ γωισιὰσ του πὼς ἄλλαξε ἔτσι τὴ ζωὴ του, τοὺς ἔλεγε:

—Θὰ πάω κι' ἐνὼ μὲ τὰ καράβια!...

Κάποτε, ἀφοῦ εἶχε γίνῃ πειὰ ἡ ἐτοιμασία του, ἔβρικε τὸν καπετάν-Βάσο, τὸν Καστρι-

ανά, πού ταξίδευε με τη μπρατσέρα του και συμφώνησε να τον πάρει για μούτσο, όσο να συνηθίσω.

Ο καπετάν-Βάσος με τη μπρατσέρα του, ένας άμορφος καρφοφόρος, πήγαινε στην Πόλη, έφερνεπραγματίες κι' έπουλούσε, έφερνε κι' αποδοσίδια στους άταξείδους, έφερνε και γρόσια και γράμματα από τους ξενητεμένους.

Η ημέρα τού ταξιδιού έφτασε. Η μπρατσέρα ξεκίνησε με όλα της τα παλιά κι' άνοιχτηκε για θόλτες, όσο να φέρν τον καιρό στ'απ' πρώτα. Ο Λούης ήταν πειά μπρατκόδος, για θαλασσινός. Έπαρνε διαταγές από τον καπετάνιο και τις έκτελούσε με προθυμία.

Ο καιρός όμως δεν βοηθούσε καθόλου. "Όλη τη μέρα και όλη τη νύχτα, τού καράβι έκανε θόλτες, για να στρώση στον καιρό, τίποτε όμως. Τού καρατί να τους έθασάνε. Η αντένες με τα πανιά άνοιγμένα χιτυπούσαν νεκρές. Πόντο δεν προχωρούσαν. Ξημέρωσε κ' ή άλλη μέρα, να τού κατί μόλις είχε φτάσει στον κάτω κόβο, τού Καλαμάκι, κι' όπως έδειχναν τού ουρανόθεμελα στον κόφο, ο καιρός θά κρατούσε πολύ έτσι. Ο καπετάνιος έπιπε τότε στό Λούη να βγί με τη θάρκα και να γεμίση τού θασέλι νερό από την πηγή, πού ήταν εκεί κοντά.

Ο καινούργιος θαλασσινός, πού είχε άρχισι να στενοχωριέται κι' έριχνε μάτια λαίμαργα στη στεριά, άκουσε με χαρά τού προστάτη τού καπετάνιου. "Έτρεξε πρόθυμα, έβαλε τού βαρελάκι στη θάρκα κι' έτράφηξε για τήν πηγή.

Έκείνη τή στιγμή όμως έγινε κάτι, πού έκρινε για πάντα τή ζωή και τού ριζίκι τού Λούη.

Κάτω στην άμμουδιά ήταν ένας γάιδαρος κι' έγκάρκιζε... Κάτι έβράγισε τότε μέσα στην καρδιά τού Λούη' ένα παράπονο άνέθηκε στην ψυχή του, ένας θαθός νοσταλγικός πόνος τον έκυριψε. Κι' όντα τραβούσε τού κοπιτιά για τή στεριά, πήρε τήν απόφασι τού τήν όριστι' κι' έφώνησε:

—Καπετάνιο!... Κάλιο γάιδαρος στό Καλαμάκι, παρά γεμιτζής.

—Μωρέ τί λές; τού ειπε ο καπετάνιος θυμωμένος.

—Δέν πάω πουμενά, πάρε άλλον.

Κι' ο καπετάν-Βάσος, θέλοντας και μή, έπιδωσε με τή βοήθεια τού ναύτη του, πήρε πουλιώτες κι' έβηκε στό νησι, για να βρή άλλο μούτσο.

Ο Λούης πήρε τού μπαουλάκι του με τού ρουινικά του κι' έτασέθε κατά τού χωριό γασοόμιενος, όσάν να γλύτωσε από όισθια θεσιμά. Έπειτούς, δέν περπατούσε.

Η γυναίκες όια τόν εβαν ζαφνίστηκαν.

—Τί τρέχει; τόν ρώτησαν.

—Κασιάντι! Δέν πηγαίναμε πόντο.

—Καί τώρα;

—Κάλιο γάιδαρος στό Καλαμάκι, παρά γεμιτζής.

Κι' έτσι άρχισε πάλι ο Λούης τή παλιά του ζωή. Άδικα ή μάνα του και οι άλλοι δικόι του τόν έσυμβούλεσαν. Κι' όταν μια φορά τόν στενωάρωσε πολύ με τού λόγια της ή μάνας του, τής ειπε:

—Έπαδά εινε, μάνα μου κ' ή Πόλη, έπαδά εινε κ' ή Άνατολή.

Κι' ο Λούης έμεινε πειά στεριανός. Κ' ή μάνα κ' ή αδελφή του δουλεσαν για να ταΐζουν τόν προκομένο τόν κανακάρη τους, τόν μοναχογιού τους.

***

Μά σ' ένα μικρό τόπο, για να περάση καιεις ήσυχα χωρίς να τόν παραλάβουν τού πειραχτιόνα, πρέπει νάχη τού μισά του κολάει θεμελιωμένα. Άλλοιός νάθηκε.

Κι' ο Λούης με όλα αυτά τού θερησιτιά του και με τού λόγια του έδωκε τροφή στον κόσμο πού θέλει άφορμη για να πειράξω.

Έλασαν τόν λόγο πωτά τού παιδιά τού χωριού.

Μιά μέρα, κατά τού παυποδοκόλα, πού ήσαν όλοι μαζεμένοι στην Κουνιστρια κι' έκουπιδαν τις νιες τού χωριού, σταμάτησε κι' ο Λούης κι' ενάεψε. Εινε γεωμένα τού νείνα στις τάπετες, φοροίσε τόν κοδικό γεμμένο ως τ' αυτιά και δέν μιλούσε κανενός.

Μερικά παιδιά τού ειπαν αυγόν στην άρχη, πού δυνατά σέ λίγο:

—Φεύνει ο Λούης!...

Κι' αυτό ήταν άσκητό, για ν' ανάνη τού κακό: "Όλοι στό χωριό εναισιγελοήσαν πειραχτικά και τού έλεγαν:

—Φεύγει ο Λούης!...

Στην άνοιχ τού άκουσε, χωρίς να ήείνη πώς τόν μέλλει, για στό τέλος άουσε να θυμώσι κι' αυτό ήταν άσκητό για να τόν πεισνώνη από πίσω τού παιδιά και να τού τ' λένε.

Άπελιωμένους πειά από τού κακό, πού όλο και δυναμώνε, κατέβηκε μια μέρα στη Διυσιανιά κι' ειπε στό δήμαρχο:

—Βγάλε τού ναυτιά μου. Θά φύνω.

Τά ναυτιά βνήκαν και με τού πρώτο θαλάρι τής δεκαπενταμείας πού έπιανε τότε στό νησι. Έφυγε για τή Σύρα, για να θγάλη τού πασσαπόρτι του για τήν Πόλη.

Η γρηά μάνα του παρηγορήθηκε πάλι κι' έλεγε στην κόρη της:

—Κάλιο άργά παρά ποτέ.

Και τού χωριό ήσυχασε από τόν άκαμάχη, πού τόν έπειραζαν

όλοι.

Η γυναίκες έπεριμέναν τόν έρχομό τού θαποριού, για να λάβουν γραφή τού Λούη και να μάθουν τί γίνεται. Έπεισε όμως ο οβρανός και τις επλάκωσε, όταν αντί να λάβουν γράμμα, εβαν άεσφανα τού Λούη μπροστά τους, κατασουφιασμένο, θυμωμένο, άμυλιτο.

—Γιατί γύρισες, Λούη;
—Άργήσανε να μου θγάλουνε τού χαρτιά και δέν πρόλαβα τού θαπόρι για τήν Πόλη. Πώς να περιμένα ένα μήνα στη Σύρα;
—Η γρηά μάνα του πόνεσε για τού έξοδα πού είχε κάμει και τού πήρε απόφασι πώς ο γιός της δέν ήταν για προκοπή.

Τού πασσαπόρτι έρρίχτηκε σέ μια παλιά κασέλα κι' έμεινε έτσι άχρηστο κι' άζητητο. Κι' ο Λούης όμως έμεινε ευχάριστουμενος πού δέν πήγε στην ξεμητιά κι' άργισε πάλι τήν παλιά του ζωή.

Οι χωριανοί δέν τόν πειραζαν πειά γιατί πονούσαν τή μάνα και τήν αδελφή του. Ο ίδιος όμως ο Λούης έκασαλάβαινε, σέ κάθε συνκαπτήματ του με τούς γειτόνους, από τή ματιά πού τού έρριχναν, ότι μέσα στό μυαλό τους ήταν τυπωμένη ή ίδια φράσι, τού ίδιο πειράγμα:

—Φεύγει ο Λούης!...

Δέν πέρασε πολύς καιρός κι' έπήρε πάλι καινούργια χαρτιά ο Λούης, για να ταξιδέψη στην Πόλη και να γίνη μάναρας. Πάλιν όμως έταχε έμπόδιο στη μέση και τού καινούργιο διαβατήριο έπήρε κι' από τή σειρά του, μέσα στην παλιά κασέλα, όπου θρήκε τού πρώτο. Πάλι ο μοναχογιός δέν κατύρωσε να ταξιδέψη, όπως δέν τού κατύρωσε κι' άλλες φορές, πού έσανε τρεις χαρτιά από τή Δημαρχία και τού ένασπιόλιε διαβατήρια από τή Σύρα.

Τά πασσαπόρτια έφεπταν, τού ένα πίσω από τού άλλο στον πάσαν να ήταν προσιμμένη για ταξιδι ή κασέλα κι' όχι ο νοικοκύρης της.

Οι χωριανοί θρήκαν πάλι άφορμη κι' άμα έβλεπαν τού Λούη ή τού έλεγαν τού καθιερωμένο πειράγμα ή τού τραγουδούσαν τού τραγούδι της έποχης πού τού τραγουδούσαν. όταν ενήσσεσαν συοτό:

«Νά ταξιδέψω θέλω — έρι πάλι.

της Άττάλειας τού νερά — έρι πάλι.

Ο Λούης κοκκινίσε από τού κακό του. "Άργισε να κυνηγή αυτούς πού τόν έπειραζαν και τού τους περσοβόλα. Μ' αυτά όμως δέν έβγαίνει τίποτε. Τού κακό έφούτινανε. Κι' έτσι, μια μέρα, θλέποντας πειά κι' αυτός πώς εινε άδύνατο να τού άποσασίση να ταξιδέψη, έπήρε μια άλλη απόφασι, πού σοσάρη αυτή τή σορά.

Ήταν γιορτή κ' ή μάνα του, ή όλη τή φτώχεια της, τόν είχε στολιωμένο με τού καινούρια του ρούχα.

Άεσφανα όμως, χωρίς να τόν περιμένουν να γυρίση στό σπίτι, αυτός έβρήκε μπροστά στη γρηά Ρουμπίνα και τής ειπε:

—Μάνα...

—'Ιντα θές, γιέ μου;

—Δόσε μου τού παληόρροχά μου και τού παληόπάτουσιά μου.

—'Ιντα θά τού κάμης, γιέ μου, τού παληόρροχου σήμερα τέτοια μέρα πού εινε;

—Τά θέλω λέω. Θά πάω να πέσω να πινωδ!...

Μάνα και κόρη έμειναν άποσβολωμένες. Έκαμαν τού σκουρό τους και ειπαν:

—Κούφια ή όρα! Κουφά τού κατασμένου τού αυτί!...

Ο Λούης όμως δέν τις περιέμενε. Έτρεξε μέσα στην κάμαρή του, άλλαξε κι' έβουε άμώσα, θιαστικός, άποφασισμένος πειά να τελειώση τή δουλειά του.

Η γυναίκες, τραμαγμένους από τήν ιδέα πώς θά τόν δουε πνιμένο, έβαλαν ένα γείτονα να τόν πάση από πίσω για να προλάβη τού κακό. Κι' αυτές πήγαν στην έκκλησιά κι' άνασαν κερί στό Χριστό, για να τόν σωστί. Μόλις έβγαίνουν από τή έκκλησιά, ειθαν τού νεύοντα τους ναόχητα.

—Τά συγαφίκα μου! τούς φώναζε.

—Τί νάς μάς έβερεις;

—Ο Λούης εινε στό γραφά επλωγμένους κάτω από μια άπιδιά. Δέν έπήρε τού κατήφορο για τή θαλάσσα.

Όσο να τελειώση τήν διυλιά του ο γείτονας, έφάνηκε κι' ο Λούης, κάπως εβθουσε, άλλα πάντοτε συλλογιμένος.

Κάθησε στό τραπέζι. Έθαψε με δρεξι κι' έκομιήθηκε.

Η μάνα του κ' ή αδελφή του δέν τού ειπαν τίποτα για όσα τής ειπε φοβεοίσει πώς θά κάμει, για να μη δώσουν άσοομή να φέση πάλι τού νοι τού σπλάζιμο. Κι' έτσι ή άπόφασι τού να πινω έπήρε τού δόμο πού ειναν πάσει κ' ή άλλες άποφασίσι να γίνη θαλασσινός, να γίνη μάναρας, να δουλέψη για να ζήση...

Αυτή ή τελευταία Ιστορία πού κοινολήθηκε στό χωριό, έβγινε άφορμη να κρατηθούν τού στήματα τών μικρών και τών μεγάλων.

—Πιός έξοει, κέφθηκαν. άν με τού πειδιάνματα δέν γίνονηε άφορμη να σκοτωθή και να γάση κι' αυτός τήν ψυχή του κι' έ-

(Η συνέχισι εις τήν σελίδα 271)

ΦΕΥΓΕΙ Ο ΛΟΥΗΣ!...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 226)

μείς τη δική μας.

Ο Λούης τώρα πειά περνούσε ήσυχα τη ζωή του και οι χωριανοί του γλυκομιλούσαν. Στο σπίτι του δεν του έλεγαν πειά τίποτα για ταξείδια και για δουλειές.

—Σάν σου τύχει ο περαιώσος δέξου τον γι' άγιασμό!...

—Έτσι έλεγε ή γρηά Ρουμπιναί κι' έκανε ύπομονη.

—Ο,τι όμως είνε να γίνη θά γίνη αναπάντεχα.

Ένα πρωί έφυγε ο Λούης για τον τακτικό του περίπατο. Έπιγαίνει στο χωράφι με την άξινα του και είχε πάρει το προσφάτι του για να μείνη εκεί όλη την ήμέρα. Μά έβράδευσε και δεν άφηκε στο σπίτι. 'Η γρηά κι' ή κόρη της έκαναν λίγη ύπομονη, μά ή ώρα περνούσε κι' ο Λούης δεν έγύριζε.

Έπιγανε τότε τρομαγμένες από γείτονά τους το Θεμιστοκλή και τον παρακαλέσανε να τις συντροφέη με πάνε μαζί στο χωράφι να δοσνε τ' άπογινηκε ο γιούς τους. Έπιγαν κι' ενα φανίρι μαζί τους γιατί είχε άρχισι πειά να σκοτεινιάζη.

Σέ λίγο έφτασαν στο χωράφι.

Σ' ένα δέντρο ήταν κρεμασμένος ο ντρουβάς του. Πιό κάτω ήταν ή άξινα του παρατημένη. Ο Λούης όμως δεν φεινόταν πουθενά. Πιό πέρα ήταν ένα άλλο δέντρο. Έπιγνε με το φαναρι ό Θεμιστοκλής προς τά εκεί και τρομαγμένους ξεφώνισε άσφανα: —Νά τον!

Από τη φωνή του ή γυναικές κατάλαβαν, ότι κάτι κακό συμβαίνει και όρέθησαν σε λίγο κοντά του.

Ο Λούης ήταν πεμμένος μπρούνιτα κάτω και με το κεφάλι οπισώμενο. Άιμα πηγιμένο είχε ρυθί από το κεφάλι του. Ένα κλαδί οπισώμενο δίπλα του έδειχνε πως ο Λούης είχε ανέβη στο δέντρο και έπεσε με το κλαδί μαζί από ψηλά κι' έμεινε στον τόπο.

Πώς έπεσε; Γιατί ανέθηκε στο δέντρο; Κανείς δεν μπορούσε να τό έηγήσει, γιατί κανείς δεν τον είδε.

Σέ λίγο έφτασαν εκεί κι' άλλοι συντοπίτες. Κι' ο Λούης, φορτωμένος στους ώμους δυό παλληκαριών, κουβαλήθηκε στο σπίτι του.

Η γυναικές άνοιξαν θρηνώντας την κασέλα του για να τό βγάλουν τά καινούγια του σοδά και τά νόν νεκροστούσων. για τό αάώνιο ταξείδι του, τό άγύριστο.

Ήταν μαζί κι' άλλες γειτόνισσες.

Ή γρηά ή Ρουμπιναί έβγαζε ένα-ένα τά ρούχα του κι' έλεγε κι' από ένα μυσιολόι, όσο πού έφτασε στον πάτο της κασέλας κι' άρχισε να έθριακί τά διαβατήρια του, πού δεν τά έχρησιμώποισε σ' όλη του τη ζωή.

Τά έπαυσε ένα-ένα αναστέναιζε πονεμένα και τά έβαζε κάτω μέρος, για να τά φυλάξη, να τό θυμιάται.

Ή γειτόνισσες, βλέποντας τά διαβατήρια του νεκρού κύτταζαν ή μά την άλλη με πόνο και υψιθόισαν:

—Φεύγει ο Λούης!... Φεύγει ο Λούης!...

Σ'ήφος ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΟ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 230)

οι ίερείς κι' άπ' έξω τραγουδούσαν οι ιεραρχίδες και παίζαν τά μουζικά, τά κλαρίνα και τά γραμμόλινα!...

***

Ύπαρχε και «Κοσμιή Κίνηση» στην Καβάλλα.

Άντιγράφο τό κατοπέρω, άπόσκι μ' δλόκληρο, από την καλήν έφημερίδα της Καβάλλας, τον «Ήλιόσπον Κήσινας», του κ. Δου. Ζώνια: ΕΝΑ ΑΠΡΕ-ΜΙΝΤΙ ΣΤΟ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΒΑΡΒΑΡΑΣ

«Πλοσοφορούμεθα ότι έξαιροεικτικό άπρε - μιντι έδόθη την παρελθούσαν έβδομάδα εις τό σαλόνι κοσμηικής δεσποινίδος, πασά την συνουκίαν της Άγίας Βαρβάρας.

Τό γεγονός σημειώνεται ως έξαιροεικτικό, διότι τό περὶ οδ πρόκειται άπρε - μιντι έξελίχθη εις πρώτης τάξεως Άμερικανικήν γλέντι.

Οι προσκεκλημένοι της μονταίν δεσποινίδος, περὶ τοὺς τριακόνα (άγνόνα και κοούσιαι), άφού έξήντησαν όλα τά πατά τοφ φιλοενοούτος οικοδοπούτου, τό έρριαν στο χορό, με έξαιροεικτικό κέφι.

Κατά την διάρκειαν δεσας τοφ χορού έξεδηλόθησαν εκ μέουσών τους διασκεδάζονταν, άμωπέρων των φύλων, τά άποτελέσασια της γενναίας οίνοσποσας.

Μεταξύ των άλλων έννοουμένων...άτροαζιών, ή «ρουκέττες» ήσαν υπερβολικά. Έντός δόθησόν τό σπντι της μοντέρνας δεσποινίδος μετεβλήθη εις λιμνοθάλασσαν και τά δωματία εις θαλάσσιον νοσοκομείου.

Και όταν ένόκτωσε, οι προσκεκλημένοι έπρεπε νά μεταβούν εις τάς οικίας των, διότι θά άνησούον οι οικείαι των, αλλά δλίγνι μόνον ήσαν εις θέσιν να σταθούν στα πόδια.

Οι ποσισπότεροι παρεβλήθησαν, έν κακή καταστάσει, με ταξί, και άλλοι διενεούκτευσαν εις τό φιλόξενον σπντι.

Μεταξύ των Άμειοκινούντων νεαούν συμπολιτών μας, ούπουν και άρκετοί μαθηταί και μαθήτριαι.

Όπως διαπιστώνεται ότι ή πρόδος και ή έξελίξις εκδη-

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΜΕΤΑΞΗΣ

Άνεκοινώθη, ότι ο ύπουργός της Έθνικής Οικονομίας έπέτρεπε την εισαγωγήν 100 χιλιάδων κιλών έφρώνδου κοουκουλίου, ή όποιες κρίνονται από τους μεταξοβιομηχάνους μας άπαραίτητοι για την συμπλήρωσιν των αναγκών της έγχωριου μεταξοβιομηχανίας, ή όποια άνεπιτύχη σπουδαίας κατά τά τελευταία δυό χρόνια.

Έξ άλλου όμως έγινε γνωστόν ότι ή έπιτροπή των κοουκουλωπαργαγών της Έλλάδος διεμαρτυρήθη έντόνως προς τον ύπουργόν της Έθνικής Οικονομίας για την άνωτέρω άπόφασιν του και τοφ επέδωσε στοιχεία, σύμφωνα με τά όποια ή έφετεινή κοουκουλωπαργαγή της χώρας, μαζί με τό περυσινό στόκ των κοουκουλίων, είνε άνωτέρω κατά 100 χιλιάδες κιλά από τις άνάγκες της μεταξοβιομηχανίας μας.

—Η ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ ΤΩΝ ΥΠΕΓΓΥΩΝ ΠΡΟΣΟΔΩΝ ΑΠΟ 1)

1)1934 ΜΕΧΡΙ 30)11)1934

Τό γενικόν σύνολον των εισπράξεων των υπεγγύων προσόδων από την 1ην 'Γανουαρίου 1934 ως την 30ην Νοεμβρίου 1934, άνήλθε σε 3.608.314.634 δραχμές, έναντι 3.270.939.445 δραχμών, πού είχε φτάσει κατά τό αντίστοιχον χρονικό διάστημα τοφ 1933. Ήτοι ή εισπράξις των υπεγγύων προσόδων του Κράτους των 11 πρώτην μηνών του 1934 υπερέθησαν κατά 337.375.189 δραχμάς τάς εισπράξεις του αντίστοιχου χρονικού διαστήματος τοφ 1933.

—Ο ΤΙΜΑΡ!ΘΜΟΣ

Κατά τους ύπολογισμούς του Άνωτάτου Οικονομικού Συμβουλίου, ο τιμαρ!θος χοηδικής πώλησεως τοφ μηνός Δεκεμβρίου π. έ. παρέμεινε ο ίδιος με τον τιμαρ!θμο χοηδικής πώλησεως τοφ μηνός Νοεμβρίου π. έ., ο όποιος ήτο 1994

Οι τιμαρ!θμοι των διαφόρων κατηγοριών προϊόντων έσημείωσαν την ακόλουθη πορεία:

Κατηγορίες προϊόντων	Νοέμβρ.	Δεκέμβρ.	Αύξομειώσεις + και -
Γεωργικά	2184	2197	+ 13
Ζωικά	1943	1969	+ 26
Βιομηχ. και Χημ.	1897	1890	- 7
Κάσιμα ύλα	1865	1868	+ 3
Είδη διατροφής	2191	2175	- 16
Μέσος όρος	1994	1994	0

Ή κατά 0,5 % ύψισως τοφ τιμαρ!θμου των γεωργικών προϊόντων, όφειλεται στην αύξησιν των τιμών της σταφίδος, έληφών, άραθούσπου και κηφαριού.

Ή κατά 1,3 % ύψισως τοφ τιμαρ!θμου των ζωικών προϊόντων, όφειλεται εις την αύξησιν των τιμών του κρέατος άμνου, του βουτύρου, της μαργαρίνης και των ρεγγών.

Όσον άφορά τόν τιμαρ!θμον των κυριωτέρων ειδών διατροφής, σημειώθηκε πώσις κατά 0,3 %

Έτσι, ο γενικός τιμαρ!θμος χοηδικής πώλησεως τοφ μηνός Δεκεμβρίου π. έ. παρέμεινε ο αυτός με τον τιμαρ!θμον χοηδικής πώλησεως τοφ μηνός Νοεμβρίου π. έ.

—ΑΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΑ ΕΡΓΑ

Άνεκοινώθη, ότι ο ύπουργός των Οικονομικών συνειργάσθη, προ ήμερών, με τον συνάδελφό του της Συγκοινωνίας, για τό ζήτημα των πιστώσεων, ή όποιες θά άναγρασούν στο νέο προόλογισμό (1 'Απριλίου 1935—31 Μαρτίου 1936) για τά παραγωγικά έργα.

Έγνώσθη έπίσης, ότι τό σύνολον των πιστώσεων αυτών θά άνέλθη τό ποσόν των 500 εκατομμυρίων δραχμών και ότι θά διαιτεθί κυρίως για την όδοποιάν.

—ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΚΤΗΝΩΝ

Είνε γνωστόν, ότι ή Κυβέρνησις άπέφασκε να λύση συνουώτατα τό ζήτημα της ίδρύσεως λοιμοκαθαρησίου κτηνών στον Πειραιά, και μάλιστα σύμφωνα με τον σχετικόν νόμον, ο όποιος ψηφίστηκε έσχάτως από την Βουλήν.

Τό λοιμοκαθαρητήριον αυτό θεωρείται άπαραίτητον από τους άρμοδίους, γιατί με την λειτουργία του θά άποσοβούντα πλέον ή επικώσιτες των κτηνών του τόπου, ή όποιες όφειλονται εις τά εισαγόμενα από τό έξωτερικόν σπάγια.

Λούται εις την πόλιν μας εις όλας της τάς πλευράς !»

Σήμερασιν!...

Πιάς έχει λοιπόν άντίρρησησιν ότι ή Καβάλλα είνε πόλις με ζωή, πού με έξελίχθη μεγάλην και ή...πό κραιστική πόλις της Έλλάδος !...

STAM, STAM.